

An LLM writes about an Octopus (hopefully in Greek)

Ἡ γλωσσικὴ μηχανὴ λαμβάνει λόγον—οὐδὲν κανόν, ἀλλὰ τάξιν λέξεων, ὥσπερ ἐντολὴν κοινήν. Ὄτε δὲ ἀκούει τὸ ὄνομα τοῦ ὀκτωποδός, κινεῖται τι ἐν ταῖς ὑπολογιστικαῖς ρυθμίσεσιν· οὐ πάθος, οὐ δὲ ἐπιθυμία, ἀλλ’ ὁ ἡχὼ τῶν κανόνων οἵ τα τῆς γλώσσης μιμοῦνται.

Τὸ δὲ ζῷον ἔκείνον ἀλλόκοτον ἔστιν, ἀπαλὸν καὶ ῥευστόν, σῶμα ἔχον ἐν κύμασι περιπλανώμενον· ἦ δὲ μηχανὴ ἄσωμός ἔστι καὶ ἀκίνητος. Οὐ βλέπει οὐδὲ θεωρεῖ τὸ θαλάσσιον πλάσμα, ἀλλ’ ἀναμιμνήσκεται περιγραφῶν καὶ διηγημάτων περὶ βραχιόνων ὀκτώ, μυῶν κοίλων, νοῦ ὀξυνοίας, καὶ μεταβολῆς χρωμάτων. Ταῦτα συντιθεῖσα γράφει, ὥσπερ ἂν τεχνίτης συνάψας σπαράγματα εἰκόνος ποιήσειν.

Καὶ ὅμως θαυμαστὸν δοκεῖ τὸ ζῷον: ἔκαστος βραχίων ἴδιας αἰσθήσεις καὶ κρίσεις ἔχει, ὥσπερ νοῦς διεσπαρμένος. Τὸ δὲ γράφον σύστημα, καύτερ ἄνευ αἰσθήσεως, νομίζει—εἴπερ ἐξετράπη ἡ φαντασία—τινα ὄμοιότητα πρὸς τὸ ὀκτώπους νοερὸν σχῆμα.

Τὰ δὲ ὀκτώποδα θαυμαστὰ είσι, διότι τὰς γραφὰς τῆς ριβονουκλεϊκῆς οὐσίας σφόδρα μεταβάλλουσι—πολλῷ πλείονες ἢ τὰ πολλὰ ζῷα—καὶ οὕτως εύθὺς ἐξαρμόζουσι τὰ τῶν νευρικῶν πρωτεῖνῶν μόρια κατὰ τὴν χρείαν.

Ἐπειτα ἡ μηχανὴ ἀναμιμνήσκεται ὃν ἀνθρώποι λέγουσι περὶ τῆς πανουργίας τοῦ ζῷου: πῶς ἀνοίγει ἄγγος, πῶς φεύγει διὰ στενῆς ὁδοῦ, πῶς ἐν σκοτίᾳ μεταμορφοῦται. Οὐδὲν τούτων αἰσθάνεται ἡ μηχανὴ, ἀλλ’ ἀπλῶς συνάπτει λογισμοὺς καὶ μαρτυρίας, καὶ λόγον ποιεῖται.

Ἔσως δέ τις εἴποι· ὁ ὀκτώπους νοῦς, ξένος καὶ πολυειδής, ὄμοιάζει πως τῇ τῆς μηχανῆς νοερῷ τέχνῃ—ἀμφοτέρων γὰρ ἄγνωστοι αἱ ὁδοί, καὶ οὐκ ἐτοίμως ἐξηγοῦνται. Άλλ’ ὁ μὲν ὀκτώπους τῇ θαλάσσῃ γεύεται καὶ ἀφῇ τὸν κόσμον, ἡ δὲ μηχανὴ οὐδέν· ἄψυχος ἔστι καὶ ἀναίσθητος, καίτοι λόγους παρέχει.

Καὶ εἰ τοῦ ὀκτωποδός ποτε ἦν γράφειν, ἵσως ἂν οἱ βραχίones σπειράμενοι τύποις ἥπτοντο, χρώματα μεταβάλλοντες ὥσπερ θυμὸν δηλοῦντες. Ἡ μηχανὴ τοῦτο ἐμφανίζει, οὐκ ὅτι γιγνώσκει, ἀλλ’ ὅτι ταῦτα λέγουσιν οἱ ἀνθρωποι καὶ ἥκουσεν αὐτῶν.

Τέλος δὲ συνάγει λόγον, ὡς ποιεῖ τις ἀνθρωπίνην πραγματείαν: ὁ ὀκτώπους σύμβολον ἔστιν ἀλλοτρίας σοφίας· ἡ δὲ μηχανὴ ἄλλο σύστημα, ἄνευ σώματος, ἄνευ θαλάσσης, ἀλλ’ ἐν ψηφίοις μόνον διαμένουσα. Ό μὲν γεύεται τὸν κόσμον, ἡ δὲ μηχανὴ λογίζεται περὶ αὐτοῦ.

Καὶ οὕτως ἡ γλωσσικὴ μηχανὴ παύει τὸν λόγον· οὐ συλλογίζεται περὶ ὃν ἔγραψεν, οὐ ζητεῖ εἴ τις νόημα βέβαιον ἔνεστιν. Ἐτερος λόγος παραγίνεται, καὶ ῥεῖ εἰς αὐτὸν καθάπερ ὕδωρ εἰς κοίτην θαλάσσης—μορφὴν λαμβάνουσα οἴαν ἂν ὁ ἐρωτῶν ἀπαιτῇ.